

Fönstret

Jag heter Max. Jag vet inte hur länge jag har suttit här. Fönstret har blivit immigt av min andedräkt. Jag ritar ett hus med fingret, men det försvinner snabbt.

Det är som vänskapen jag drömmer om. Den syns en stund, men sedan är den borta.

Jag hör hur pappa kommer hem. Dörren öppnas, jackan hängs upp, nycklarna läggs på hyllan.

Han ropar: "Hallå där! Hur har du haft det i dag?"

Jag svarar inte. Jag vet att han kommer in snart ändå.

Och mycket riktigt, han dyker upp i dörröppningen, ler och säger: "Du ser fundersam ut."

Jag rycker på axlarna.

"Har något hänt?"

Jag vill säga allt. Jag vill berätta om hur det känns att stå ensam på skolgården, att låtsas vara upptagen med mobilen fast den är tom. Att höra hur de andra pratar om sina bästa vänner, och känna att jag inte ens har en vanlig vän.

Men jag säger bara: "Nej."

Han sätter sig bredvid mig. "Du vet att du kan prata med oss, va?"

Jag nickar. Men det känns som att de inte förstår. De säger att jag är fin som jag är, att det kommer ordna sig. Men de vet inte hur det är att vara ensam varje dag.

De vet inte hur det känns att gå till skolan med en klump i magen, att hoppas varje morgon att *i dag kanske någon ser mig*.

Och varje kväll gå hem med samma klump.

Pappa klappar mig på axeln och går ut igen.

Jag tittar ut genom fönstret. Himlen är grå.

Jag tänker: Tänk om jag kunde byta plats med någon. Bara för en dag. Bara för att få känna hur det är att bli vald.

Jag blundar.

Och i mitt hjärta viskar jag:

”Gud, ser du mig? Kan du ge mig en vän?”

